

пладне се ровихъ между ржкописитѣ. Следъ това съ Константиновича отидохме на гости у монаситѣ, у отца Паисия, пихме ракия, получихъ даръ Неофитовата христоматия, тукъ е дупнишкиятъ икономъ, Спасъ му разгатваше рецепти. Монаситѣ сж много любезни къмъ насъ. На 4 ч. излѣзохме ние четирмата съ коне на горе по самоковския пжтъ. Малки морави, гори съ сухи пънове, каменисти русла въ гората, планински мочурляци, изолирани брѣгове, ливади въ амфитеатрално положение, диво скачане по скалиститѣ пжтища, авантюритѣ на Спаса върху дивия конь на Стоилова. На лѣво, не далечъ отъ манастира, е метохътъ на св. Иванъ горе на склона! — Следъ това отидохме у отца Теофилакта казанлъчанина, у когото живѣе Спасъ, синьоокъ, бѣлобрадъ, съ голѣма коса, веселъ. При него бѣше една калугерица отъ село Рила, вече стара; Спасъ ѝ разгатваше турскитѣ илями и хюджети за лозята въ село Рила. Тамъ въ селото има и женски манастиръ, калугеркитѣ живѣятъ по кжщята, не заедно, често тѣ сж майки и сестри на рилскитѣ отци, *монастѣриа дилѣ* [двойни манастири]. Говоренето имъ е по-интересно (филологически), отколкото на всички оратори въ Народното събрание. Игуменътъ, каза той, много говорѣлъ за мене, за моето изучване на ржкописитѣ, много му съмъ се харесвалъ. — Подиръ вечеря пакъ преписвахъ, сънливостъ.

2 августъ/21 юлий, понедѣлникъ. Князътъ пристигна презъ нощта на 2 ч. (на 9 и пол. ч. билъ въ селото Рила). Въ Радомиръ тържеството излѣзло великолепно, при предаването на знамето подполковникъ Котелниковъ хубаво говорилъ, било много горещо, имало закуска въ лагера, Цанковъ въ своята *Urwüchsigkeit* [непринуденостъ] казалъ на митрополита Илариона Кюстендилски, неговъ съседъ, че вече е време да си направи завещанието (старецътъ много се уплашилъ, той е скжперникъ, богатъ). На връщане се счупилъ единъ файтонъ на полето между Дупница и Рила. Въ Рила билъ Петроновъ съ 4 войника, недѣля, въ селото се намирала една чета харамии, които сж искали да минатъ въ Македония за грабежъ, набили едно сополанче; Ястрембски заминалъ за тамъ, билъ ятакъ, криелъ оржжието имъ, обаче тѣ му били длъжни и той не искалъ да имъ даде оржжието. Тъмна нощъ. Преди пладне спяхме. Азъ довършихъ своята порция ржкописи; въ тѣхъ намѣрихъ разказитѣ на Цамблака за смъртта на Срацимира Видински; подиръ пладне се мжчихъ съ глаголическия отпечатъкъ върху дървенитѣ корици (на Адрианта). Привечеръ всички съ княза излѣзохме пеша вѣнъ, около оборитѣ, на ливадитѣ, Корвинъ събира скакалци, кученцето Жипси ги яде; търкаляхме камъни надолу, презъ едно голѣмо стадо волове слѣзохме по склона долу на пейката; калугерски риболовъ. При вечерята князътъ разказа за Такмачова и Сологуба, и двамата пронизани въ войната съ кур-